

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **J. P.**, zastoupeného Mgr. Radimem Vašendou, advokátem se sídlem Rožnovská 241, Frenštát pod Radhoštěm, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 5. 2014, č. j. 12719/14/5000-14303-711514, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 8. 2016, č. j. 22 Af 88/2014 – 37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 4.114 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Radima Vašendy, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce vykázal v daňových přiznáních k dani z přidané hodnoty (DPH) za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 2008 a 2. čtvrtletí roku 2009 dodání zboží (kovového odpadu) do jiného členského státu Evropské unie. Považoval je za osvobozené plnění dle § 64 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „ZDPH“). Pořizovatelem zboží byla německá společnost MS Metallverwertung GmbH (dále jen „MS Metall“).

[2] Dne 1. 6. 2011 zahájil Finanční úřad Ostrava II (dále jen „správce daně“) u žalobce daňovou kontrolu. Během ní žalobce vyzval k doložení dokladů, z nichž bude vyplývat, kdo toto zboží přebíral a zda bylo převezeno na území jiného členského státu, neboť z doposud

předložených dokladů to dle správce daně nebylo zřejmé. Dne 10. 8. 2011 předložil žalobce čestná prohlášení pana L., zástupce MS Metall, že bylo zboží dodáno do jiného členského státu. Správce daně tato prohlášení jako důkaz o dodání do jiného členského státu neosvědčil.

[3] Dospěl tedy k závěru, že žalobce neprokázal, že zboží bylo dodáno osobě registrované k dani v jiném členském státě a že bylo odesláno či přepraveno do jiného členského státu. Nebyly tak splněny podmínky pro osvobození od DPH dle § 64 odst. 1 ZDPH. Vydal proto 27. 6. 2012 dva dodatečné výměry na daň z přidané hodnoty. Výměrem č. j. 186538/12/389913809417 doměřil správce daně žalobci DPH za 4. čtvrtletí roku 2008 ve výši 276.891 Kč a penále ve výši 55.378 Kč. Výměrem č. j. 186545/12/389913809417 doměřil DPH ve výši 90.609 Kč a penále ve výši 18.121 Kč.

[4] Žalovaný na základě žalobcem podaného odvolání změnil rozhodnutí pouze v části týkající se údajů o bankovním spojení, ve zbytku rozhodnutí potvrdil.

II. Řízení před krajským soudem

[5] Proti rozhodnutí o odvolání brojil žalobce žalobou u krajského soudu. V ní namítal, že žalovaný nesprávně posoudil splnění podmínek § 64 ZDPH pro osvobození od daně v případě dodání zboží do jiného členského státu. Při dodání zboží společností MS Metall doložil žalobce potřebné doklady ke všem zákonným požadavkům pro osvobození od daně, žalovaný je však nesprávně vyhodnotil. Žalobce při dodání zboží společností MS Metall učinil veškerá opatření, která po něm lze rozumně požadovat, a žalovaný mu v rozhodnutích neosvětlil, jaké další kroky měl ještě v době realizace obchodu učinit, aby dodání zboží do jiného členského státu prokázal. Společnost MS Metall byla v německém registru až do 16. 8. 2010 vedena jako plátce DPH, což si žalobce ověřoval před dodáním zboží v letech 2008 a 2009. Závěrem žalobce odkázal na rozsudek Soudního dvora Evropské unie (SDEU) ze dne 27. 9. 2007 ve věci C-409/04, *Teleos* a uvedl, že důkazy jím předložené na první pohled jeho nárok na osvobození dodání zboží v rámci společenství od DPH potvrzují. Jestliže se posléze ukázaly nepravdivé, nemůže to být žalobci kladeno k tíži, nebyla-li mu prokázána účast na podvodu.

[6] Krajský soud shledal žalobu důvodnou, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[7] Ztotožnil se totiž s žalobní námitkou týkající se nezákonného postupu žalovaného při vyhodnocení naplnění podmínek § 64 ZDPH. Vycházel přitom z úvahy, co lze ve smyslu tohoto ustanovení po žalobci ještě rozumně požadovat, tedy jaké konkrétní opatření mohl a měl učinit, aby mohl při provádění obchodu zajistit prokázání naplnění podmínek pro osvobození od daně. Žalobce dodal společnosti MS Metall zboží za podmínek doložky incoterms EXW Ostrava. Obsahem podmínky EXW (*ex works*, česky *ze závodu*) je, že náklady i rizika spojená s dodávkou zboží přecházejí na kupujícího v závodě dodavatele, a to okamžitě, je-li zboží připraveno kupujícímu k odeslání, náklady a výlohy dopravy na místo určení již nese kupující.

[8] Přepravu zboží si společnost MS Metall zajišťovala sama. Za těchto okolností dochází k aplikaci § 64 odst. 5 ZDPH, dle kterého může žalobce prokázat dodání zboží do jiného členského státu potvrzením kupujícího. Kupující mu takovéto potvrzení vystavil ve dnech 10. 12. 2008, 12. 12. 2008, 29. 4. 2009, 30. 4. 2009 a 29. 6. 2011. Soud na základě těchto skutečností dospěl k závěru, že žalobce podmínky § 64 odst. 5 ZDPH naplnil. Žalobce se neomezil na toliko formální zajištění potvrzení společnosti MS Metall, ale provedl v rámci svých možností i ověření existence této společnosti a její registrace k DPH v Německu.

pokračování

S ohledem na dobu uskutečnění obchodu, tedy ve 4. čtvrtletí roku 2008 a 2. čtvrtletí roku 2009, je z důkazů provedených v řízení před žalovaným a správcem daně seznatelné, že žalobci se společnost MS Metall v té době jevila nejen jako společnost existující, ale i fungující a registrovaná k DPH.

[9] Je pravdou, že společnost MS Metall měla registraci k dani zrušenu k 31. 12. 2004, ovšem tato skutečnost byla do centrálního registru VIES, ve kterém si informace žalobce ověřoval, zanesena až v srpnu roku 2010, tedy více než rok po posledním provedeném obchodě. Za daných okolností se tedy žalobci musel stav společnosti MS Metall jevit tak, že tato firma funguje, neboť s ním uzavírá obchody, je registrovaná k DPH a je zapsaná v německém obchodním rejstříku. Žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly zpochybnění dobré víry žalobce při obchodování se společností MS Metall správce daně ani žalovaný nezjistili. Žalobce v provedeném dokazování naopak prokázal, že při uzavírání předmětných obchodů v dobré víře byl.

[10] Soud se ztotožnil s argumentací žalovaného, že samotná čestná prohlášení o dodání zboží do jiného členského státu nejsou absolutním důkazem o jeho dodání do jiného členského státu a také že dokazováním provedeným správcem daně byla pravdivost těchto prohlášení přinejmenším zpochybněna. Neztotožnil se však se závěrem, že je za takové situace na žalobci, aby prokázal faktické dodání zboží do jiného členského státu. Soud zvážil situaci, v níž se žalobce při zpochybnění pravdivosti čestných prohlášení nachází (za podmínek EXW Ostrava) a dospěl k tomu, že je požadavek prokázání faktického dodání zboží do jiného členského státu prakticky neuskutečnitelný. Proto soud v případě zpochybnění věrohodnosti čestných prohlášení považuje za adekvátní nikoli požadavek prokázání faktického dodání zboží do jiného členského státu, ale požadavek prokázání dobré víry v době uzavírání obchodu, spojený s požadavkem prokázat učinění opatření proti účasti na daňové trestné činnosti.

[11] Takovýto závěr je konsistentní jak s judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 30. 7. 2010, č. j. 8 Afs 14/2010 - 195), tak s judikaturou Evropského soudního dvora ve věci *Teleos*. Žalobce si totiž při provádění obchodu zajistil nejen samotné potvrzení o dodání do jiného členského státu, ale dále též informaci doprovázející přepravu odpadů s určením konkrétního dopravce a uvedením státu určení Německo. Nejpodstatnější skutečností však je, že v rámci svých možností provedl žalobce i lustraci svého obchodního partnera, na základě které se mu tato společnost mohla rozumně jevit jako seriózní obchodní partner. Žalobce jednal v důvěře v zápis ve veřejném rejstříku třetího státu, kdy tato důvěra může být za daných okolností jen těžko posouzena jako postup ve zlé víře.

[12] Sama skutečnost, že se dopravce, pan K., ukázal být nekontaktním, nemůže být žalobci kladena k tíži. Co se týče výslechů pana L. v postavení svědka, nelze klást žalobci za vinu, že tento v rozporu se svým jednáním se žalobcem v době uzavírání obchodu (jak na něj lze usuzovat z listinných důkazů) uváděl jiné skutečnosti a výroky navzájem si odporující. Žalobce měl k dispozici i třetí osoby, které mu pomáhaly s nakládkou předmětného zboží a které byly povšechně, způsobem odpovídajícím míře jejich zapojení, schopny popsat okolnosti převzetí předmětného zboží. Napadené rozhodnutí žalovaného je tedy nezákonné, neboť se opírá nikoli o prokázání dobré víry žalobce (či její absence) při uzavírání předmětného obchodu a prokázání provedení veškerých rozumně požadovatelných opatření pro prokázání nároku na osvobození daně, ale o neunesení důkazního břemene ze strany žalobce ve věci prokázání faktického dodání zboží do jiného členského státu.

[13] Proto soud žalovaného zavázal, aby se v dalším řízení zabýval nikoli pouze unesením důkazního břemene žalobce k prokázání faktického dodání zboží do jiného členského státu, ale rovněž otázkou, zda žalobce prokázal existenci dobré víry, že se svým jednáním neúčastnil

daňového podvodu, tedy např. že v rámci svých obchodních aktivit přijal dostatečná opatření bránící riziku možného daňového podvodu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí správně vycházel z rozsudku č. j. 8 Afs 14/2010 - 185 a rozsudku SDEU ve věci *Teleos* C-409/04, ovšem zaměřil se na výklad toliko té části odůvodnění těchto rozsudků, které se zabývají povahou faktického dodání zboží do jiného členského státu. Je namístě vycházet ze závěrů této judikatury, ale i stran závěrů týkajících se posouzení dobré víry žalobce a posouzení dostatečnosti jím provedených opatření, která učinil při realizaci obchodu, aby zamezil své účasti na daňovém podvodu.

III. Kasační stížnost

[14] Žalovaný (stěžovatel) brojí proti rozsudku kasační stížností. Namítá, že žalobce neunesl důkazní břemeno ohledně naplnění podmínek pro osvobození od daně dle § 64 odst. 1 ZDPH. Předložil pouze daňové doklady, dodací listy a informace provázející přepravu, na základě výzvy správce daně poté předložil čestné prohlášení pořizovatele zboží, které bylo klíčovým důkazem ve smyslu § 64 odst. 5 ZDPH. Prohlášení pořizovatele přitom nemůže být chápáno jako speciální důkazní prostředek, jehož předložením automaticky dojde k unesení důkazního břemene (srov. rozsudek č. j. 8 Afs 14/2010 - 195).

[15] Prohlášení byla správcem daně zpochybněna, a to zejména vzhledem k jejich obecnosti. V takovém případě bylo na žalobci, aby předložil jiné důkazní prostředky, kterými naplnění podmínek pro osvobození od daně prokáže. Na tom nic nemění ani skutečnost, že zboží bylo dodáváno v režimu dodací podmínky incoterms EXW (srov. rozsudek ze dne 4. 4. 2013, č. j. 1 Afs 104/2012 - 45).

[16] Ani žalobcem předložené váženky nebyly osvědčeny jako důkaz prokazující jeho tvrzení. Provedené výslechy žalobcem navržených svědků byly rovněž vyhodnoceny tak, že jeho tvrzení neprokazují. Přepravce nemohl být pro svou nekontaktnost vyslechnut vůbec, přičemž tato skutečnost žalobci nebyla kladena za vinu. Stěžovatel ji ve svém rozhodnutí uvedl pouze pro úplnost. Svědkové Z. a V. sice potvrdili naložení zboží na automobil, nedokázali však uvést další informace, na základě kterých by mohlo být prokázáno, že zboží bylo dodáno do jiného členského státu osobě registrované k dani.

[17] Žalobce tedy neučinil veškerá opatření, která mu ukládá zákon a která po něm lze spolehlivě požadovat, aby měl jistotu, že naplnil podmínky pro osvobození dodání předmětného zboží od daně. Otázkou jeho dobré víry se stěžovatel zabýval v bodě 54 rozhodnutí o odvolání. Vzhledem k obecnému obsahu čestných prohlášení i k dalším nesrovnalostem nemohl být žalobce v dobré víře, že jím předložené podklady postačují k unesení důkazního břemene z hlediska prokázání faktické přepravy obchodovaného zboží do jiného členského státu osobě registrované k dani. Jiné vhodné důkazní prostředky si žalobce nezajistil, naopak pouze spoléhal na jeho prohlášení a ryze formálně ověřil existenci pořizovatele a jeho registraci k DPH v jiném členském státě. Proti dobré víře žalobce svědčí také okolnosti předání zboží pořizovateli, kdy žalobce nedokázal identifikovat osobu, která k němu pro zboží přijela, uvedl pouze, že se zřejmě jednalo o zaměstnance společnosti MS Metall. Skutečnost, že se žalobce nezabýval identifikací této osoby, lze vyhodnotit jako neobežřetné chování. Za nestandardní lze pak považovat i okolnosti komunikace žalobce s pořizovatelem zboží, se kterým se dle svého tvrzení domlouval „*tak všelijak, i polsky trochu uměl, polsky rozumím, tak jsme se nějak domluvili*“.

[18] Vzhledem k tomu, že žalobce neunesl důkazní břemeno stran naplnění podmínek § 64 ZDPH a že ani nebyla prokázána jeho dobrá víra, nezabýval se žalovaný ani správce daně posouzením případné účasti žalobce na daňovém podvodu. Okolnosti případu jsou odlišné

pokračování

od rozsudku SDEU ve věci *Teleos*, kterým argumentoval krajský soud i žalobce. V řešeném případě účastník řízení v rámci daňového řízení vůbec nepředložil důkazy, které by prima facie prokazovaly jeho nárok na osvobození od daně dle § 64 ZDPH. Nebyl tak vůbec naplněn předpoklad uváděný SDEU v rozsudku *Teleos* pro zkoumání účasti na podvodu na DPH.

[19] Stěžovatel má tedy za to, že v řízení řádně posoudil otázku dobré víry žalobce v předmětném dodání zboží a že v rozhodnutí o odvolání řádně zdůvodnil posouzení důkazních prostředků, které ho vedly k závěru, že ze strany žalobce nebylo prokázáno naplnění podmínek pro přiznání osvobození od daně ve smyslu § 64 ZDPH.

IV. Vyjádření žalobce ke kasační stížnosti

[20] Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že je třeba jednotlivé případy posuzovat podle všech zjištěných skutečností, jedine tak nemůže dojít k absurdní aplikaci zákona. Prohlášení pořizovatele nebyla v projednávaném případě relevantně zpochybněna.

[21] Stěžovatel opírá svou argumentaci o judikaturu Nejvyššího správního soudu, kde také docházelo k dodání na základě podmínky EXW a nárok na osvobození plnění nebyl uznán, ale ne proto, že by byl doložen pouze prohlášením pořizovatele, které je nedostačující, ale proto, že existovaly další podstatné skutečnosti, které svědčily o pochybnostech o dodání zboží dle § 64 ZDPH.

[22] Stěžovatel ani správce daně neobstarali žádné důkazní prostředky, které by vedly k tomu, že by měly být předloženy ještě další důkazní prostředky než ty, které předvidá zákon. Z toho důvodu žalobce navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost žalovaného zamítl.

V. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[23] Kasační stížnost je projednatelná, není však důvodná.

[24] Žalobce ve věci uplatnil nárok na osvobození od DPH při dodání zboží do jiného členského státu podle § 64 odst. 1 zákona o DPH, který stanoví: „*dodání zboží do jiného členského státu plátcem osobě registrované k dani v jiném členském státě, které je odesláno nebo přepraveno z tuzemska plátcem nebo pořizovatelem nebo zmocněnou třetí osobou, je osvobozeno od daně s nárokem na odpočet daně, s výjimkou dodání zboží osobě, pro kterou porážení zboží v jiném členském státě není předmětem daně*“. Pro uplatnění nároku na osvobození od DPH v souladu s tímto ustanovením musí být kumulativně splněny tři podmínky: 1) zboží musí být dodáno do jiného členského státu osobě registrované k dani v jiném členském státě, 2) zboží musí být odesláno (přepraveno) do jiného členského státu, 3) přeprava zboží musí být zajištěna plátcem, pořizovatelem nebo jimi zmocněnou třetí osobou. Naplnění zmíněných podmínek je přitom povinna prokázat osoba povinná k dani, tedy plátce.

[25] Vnitrostátní úprava osvobození od DPH při dodání zboží do jiného členského státu vychází z práva unijního. Dodání zboží uvnitř EU jsou osvobozena na základě čl. 138 odst. 1 směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006, o společném systému daně z přidané hodnoty. Cílem této úpravy je především zajistit převod daňového příjmu na členský stát, v němž došlo ke konečné spotřebě dodaného zboží. Mechanismus vytvořený touto úpravou spočívá jednak v osvobození dodání vedoucího k odeslání nebo přepravě uvnitř Evropské unie od daně členskými státy odeslání – doplněného nárokem na odpočet nebo vrácení DPH odvedené

na vstupu v tomto členském státě, jednak ve zdanění pořízení uvnitř Evropské unie členským státem určení. Zajišťuje tak jasné vymezení daňové svrchovanosti dotčených členských států a umožňuje zamezit dvojímu zdanění, a tedy zajistit daňovou neutralitu, která je vlastní společnému systému DPH (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2013, č. j. 1 Afs 104/2012 - 45).

[26] V nyní projednávané věci byla mezi žalobcem a pořizovatelem zboží sjednána podmínka EXW, což mimo jiné znamená, že přepravu zboží zajišťovala společnost MS Metall sama. Z toho důvodu bylo namíste aplikovat také § 64 odst. 5 ZDPH, dle kterého: *„dodání zboží do jiného členského státu lze prokázat písemným prohlášením pořizovatele nebo zmocněné třetí osoby, že zboží bylo přepraveno do jiného členského státu, nebo jinými důkazními prostředky“*.

[27] Žalobce prokazoval splnění podmínek pro osvobození od DPH čestnými prohlášeními jednatele společnosti MS Metall, který byl následně během daňové kontroly vyslechnut jako svědek, dodacími listy a potvrzením o registraci společnosti MS Metall k DPH v Německu. Navrhl také výslech dvou svědků, kteří zboží nakládali, a také řidiče, který je fakticky přepravoval.

[28] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s hodnocením krajského soudu, dle kterého si lze za daných okolností těžko představit další způsoby, kterými by mohl žalobce splnění podmínek prokázat.

[29] Judikatura, jíž se stěžovatel dovolává, není v tomto ohledu zcela přílehlavá, neboť skutkové okolnosti, k nimž se vztahuje, jsou od nyní posuzovaných odlišné. V rozsudku ze dne 25. 11. 2015, č. j. 3 Afs 6/2015 - 30, se Nejvyšší správní soud ztotožnil s neunesením důkazního břemene na straně subjektu povinného k dani. Učinil tak ovšem z důvodu, že tento subjekt nepostupoval ve vztahu k pořizovateli zboží dostatečně obezřetně, neboť pořizovatel v době uzavření obchodu vůbec nebyl registrován v jiném členském státě k DPH. V nyní projednávaném případě společnost MS Metall k DPH v Německu v době prodeje zboží registrována byla (byť zřejmě v důsledku pochybení správních orgánů, srov. bod 9 tohoto rozsudku). Žalobce o této skutečnosti věděl a doklad o ní předložil při daňové kontrole.

[30] Ve věci 1 Afs 103/2009 - 232 byl jediným důkazem dodatečně vyhotovený písemný záznam o obsahu ústní smlouvy, který byl shledán nedostatečným. Ústavní soud potom v nálezu ze dne 15. 5. 2001, sp. zn. IV. ÚS 402/99, dospěl za situace, kdy stěžovatelka tvrdila, že došlo k uskutečnění zdanitelného plnění a byla vyzvána, aby toto tvrzení dokázala, k závěru, že: *„důkaz daňovým dokladem...je pouze formálním důkazem dovršujícím hmotněprávní aspekty skutečného provedení zdanitelného plnění. Jestliže zdanitelné plnění nebylo uskutečněno, nemůže být důkazní povinnost naplněna pouhým předložením, byť formálně správného, daňového dokladu. Daňový doklad, který jen simuluje...uskutečnění zdanitelného plnění, není relevantním důkazem a jeho předložení může vést k formulaci požadavku směřujícího k dokázání hmotněprávního úkonu, tj. k důkazu existence zdanitelného plnění“*.

[31] Situace je však v nyní projednávané věci od těchto dvou predestřených rovněž odlišná. Žalobcem předložené důkazy byly podstatně komplexnější. Nešlo toliko o samotná čestná prohlášení. Uvedené judikatorní závěry o neunesení důkazního břemene proto nelze na posuzovanou věc vztáhnout, jak požaduje stěžovatel.

[32] Stěžovatel z okolností předání zboží usuzuje, že bylo od žalobce neobezřetné nezjistit bližší informace o přepravci zboží a že okolnosti jeho komunikace s jednatelem společnosti MS Metall jsou nestandardní. Nejvyšší správní soud tento názor nesdílí. Skutečnost, že se subjekty při mezistátním obchodování s kovovým odpadem dorozumívají *„tak všelijak“*; nikoliv plynulou němčinou, češtinou, či za účasti překladatele, není nijak překvapivá a nelze z ní

pokračování

ani usuzovat, že se proto dopouští daňových úniků. Ani fakt, že o řidiči, který zboží odvezl, uvedl žalobce pouze to, že se zřejmě jednalo o zaměstnance společnosti MS Metall, nesvědčí o jeho neobezřetnosti. Obzvláště za situace, kdy žalobce považoval podklady, které měl k dispozici, za dostatečné k prokázání podmínek pro osvobození od DPH.

[33] Žalobce v nyní projednávané věci dostatečnými podklady prokázal naplnění podmínek pro osvobození od DPH dle § 64 odst. 1 ZDPH. Pokud stěžovateli v průběhu daňové kontroly vyvstaly pochybnosti o pravdivosti některých předložených důkazů, bylo namístě, jak ostatně uvedl krajský soud, následovat závěry rozsudku SDEU ve věci *Teleos*, tedy zabývat se dobrou vírou na straně žalobce, že se neúčastní daňového podvodu.

[34] Ve věci *Teleos* SDEU vyslovil, že „uložit osobě povinné k dani, aby prokázala, že zboží fyzicky opustilo členský stát dodání, nezaručuje správné a jednoznačné uplatnění osvobození od daně“ (bod 51). „Cíl spočívající v předcházení daňovým podvodům zajisté někdy odůvodňuje vyšší požadavky na povinnosti dodavatelů. Nicméně v návaznosti na podvod, kterého se dopustila třetí osoba, musí být veškeré rozložení rizika mezi dodavatele a daňovou správu v souladu se zásadou proporcionality“ (bod 58). „Okolnosti, že dodavatel jednal v dobré víře, že přijal všechna opatření, která po něm mohla být rozumně požadována, a že je vyloučena jeho účast na podvodu, tudíž představují důležité skutečnosti pro určení možnosti uložit tomuto dodavateli povinnost zaplatit DPH a posteriori“ (bod 66). Právní úprava „brání tomu, aby příslušné orgány členského státu dodání uložily dodavateli, který jednal v dobré víře a poskytl důkazy prokazující prima facie jeho nárok na osvobození dodání zboží uvnitř Společenství, povinnost doplatit DPH za toto zboží, jestliže se tyto důkazy ukážou jako nepravdivé, aniž by nicméně byla prokázána účast tohoto dodavatele na podvodu, pokud dodavatel přijal všechna opatření, která po něm mohou být rozumně požadována, aby zajistil, že dodání uvnitř Společenství, které provádí, jej nepovede k účasti na takovém podvodu“ (bod 68).

[35] Stěžovatel tvrdí, že se dobrou vírou žalobce ve svém rozhodnutí zabýval. Ve skutečnosti však posuzoval pouze dobrou víru žalobce v dostatečnost a průkaznost podkladů, které má k prokázání splnění podmínek pro osvobození od daně k dispozici. Tedy z hlediska, zda měl dobrou víru v to, že unesl důkazní břemeno. V intencích citovaného rozsudku se však měl zabývat tím, zda na straně žalobce existovala dobrá víra v to, že zboží dodal společnosti registrované k DPH v Německu, a že DPH tedy byla odvedena. Tím se však žalovaný nezabýval, krajský soud proto jeho rozhodnutí zcela správně zrušil a věc mu vrátil k novému projednání.

VI. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[36] Žalovaný se svými námitkami neuspěl; jelikož Nejvyšší správní soud zároveň neshledal důvod pro zrušení napadeného rozsudku z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[37] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalobce ve věci úspěch měl, a proto mu vůči žalovanému náleží právo na náhradu nákladů řízení. Náklady spočívají v odměně advokáta žalobce za jeden úkon právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti) dle § 7, § 9 odst. 4 a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) činí 3.100 Kč. Náklady řízení dále tvoří paušální částka náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby. Celkové náklady řízení tak činí 3.400 Kč. Protože zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, jeho odměna se podle § 57 odst. 2 s. ř. s. zvyšuje o částku odpovídající této dani. Celkem tedy žalobci náleží náhrada nákladů řízení před správními soudy ve výši 4.114 Kč. Žalovaný je povinen

uhradit žalobci uvedenou částku na náhradě nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám zástupce žalobce Mgr. Radima Vašendy, advokáta.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. února 2017

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu